

Ki fél a „muzulmánok dühétől”?

Egy Amerikai Egyesült Államokbeli magazin címlapján az elmúlt két hét médiatenorja ugatja: a muzulmán világ egy iszlámellenes film miatt nyugatellenes dühben forrong, erőszakos tüntetők hordái fenyegetnek mindannyiunkat... de igaz ez? Polgárok és az új médiák már reagálnak is, és Gawker szatirikusan feldolgozta alternatív képekkel, íme, a „[Muzulmánok dűhe](#)”

Hét dolog, amiről a sok „düh” miatt talán lemaradtunk:

Mint majdnem mindenki, a legtöbb muzulmán is rosszul csináltnak, ízléstelennek és sértőnek találja a 13-perces „Innocence of Muslims” (A muzulmánok ártatlansága) iszlámofób videót. Az Egyesült Államok és a nyugat neo-koloniális közel-keleti külpolitikája miatt régóta felgyülemlett és érthető ellenérzés és a vallási érzékenység a Mohamed próféta ábrázolások miatt a tiltakozások gyorsan terjedtek. De a tudósítás gyakran lényeges pontokat hagy ki:

- A korai becslések szerint a film elleni tüntetéseken résztvevők a világon elő 1,5 milliárdos muzulmán közösség körülbelül [0,001](#) - [0,007](#) százaléka – csak egy kis hányada azoknak, akik az arab tavasz keretén belül a demokrácia nevében az utcára mentek.
- A tüntetők túlnyomó többsége békésen viselkedett. A külföldi nagykövetségek elleni támadások túlnyomó részét [a szalafista mozgalom](#), ([egy szélsőséges iszlám csoport](#)) követte el, melynek fő célkitűzése népszerű mérsékelt iszlám csoportokat szervezetten aláásni.
- Magas rangú [líbiai és amerikai tisztviselők sem zárják ki](#), hogy a Líbiai amerikai nagykövet ellen elkövetett végzetes támadást hosszas tervezés előzte meg, hogy épp szeptember 11-re essen és semmi köze nincs a filmhez.

- Radikális militáns csoportok Líbiai és Afganisztáni támadásaitól eltekintve a szeptember húszadikai helyzetjelentés áttekintése arra enged következtetni, hogy a valódi tiltakozók pontosan nulla embert öltek meg. A média által jelentett halálesetek elsősorban a rendőrség által megölt tüntetők halálát jelenti.
- Nagyjából minden fontos döntéshozó, muzulmán vagy nem, elítélte a filmet és az azt követő erőszakhullámot.
- A pápa a feszültségek idején Libanonban volt és [Hisbollah tagok is hallgatták a prédikációját](#), a tüntetésekkel vártak elutazásáig és a vallásszabadság mellett tették le voksukat. Igen, ez tényleg megtörtént.
- A Bengázi támadás után a polgárok ott és Tripoliban az utcákra mentek, [táblákkal](#), amiken az állt, hogy sajnálják a történeteket és az erőszak sem őket, sem vallásukat nem képviseli.

Ehhez néhány igazán nagy jelentőségű hír, amiket a múlt héten észre sem lehetett venni és a dühöngő muzulmánokról szóló hatásvadász híreknek kellett helyet adniuk, mik a „Kultúrák Harcát” propagálták. [Oroszországban tízezrek mentek az utcákra Putin](#) ellen tüntetni. Százezrek tiltakoztak [Portugáliában és Spanyolországban a megszorítások ellen](#) és [több mint egymillió katalán tüntető követelte a függetlenséget](#).

A muzulmánok dühe, vagy szalafista stratégia

Sheikh Khaled Abdullah

„A muzulmánok ártatlansága” című filmet a szalafisták, (egy szélsőséges iszlám csoport, akiket Szaúdi-Arábia támogat) felkapták és feliratokkal ellátva terjeszteni kezdték. A film egy olcsón készült Youtube-flop volt, amíg egy Sheikh Khaled Abdullah nevű egyiptomi szalafista tévé moderátor szeptember nyolcadikán el nem [kezde nézőivel megismertetni](#). A legtöbb muzulmán ignorálta a filmet vagy békésen tüntetett ellene. Nem úgy a szalafisták, *(felismerhetőek a*

fekete zászlójukról), ők a nagykövetségek támadására ösztönözték az erőszakosabb tüntetéseket. Az egyiptomi szalafista párt magas rangú képviselői voltak jelen a tüntetésen, amelyen a kairói amerikai nagykövetséget érte támadás. Amerikai és Európai szélsőjobboldali törekvésekhez hasonlóan a szalafisták célja a közvéleményt jobbra húzni, kihasználva erre a célra az adandó alkalmakat a szélsőséges düh felkorbácsolására és az ideológiai ellenfél démonizálására. Ez az eljárás hasonlít a hírhedt iszlámellenes amerikai pap, „Koránégető” Terry Jones eljárására, aki a filmet nyugaton népszerűsítette, de sok más nyugati szélsőséges eljárására is. A Muszlim Testvériség *(a szalafisták legnagyobb és legnépszerűbb politikai ellenfele Egyiptomban)* egyik vezető egyénisége a következőket [írta](#) a [New York Times](#)-nak:

Mi nem tartjuk azon kevesek tetteiért, akik a véleménynyilvánítás szabadságával visszaélnék, sem az amerikai kormányt, sem az amerikai polgárokat felelősnek.

Komolyabb beszámolók erről a témáról

Újságírók és értelmiségiek egy kis csoportja azzal a szándékkal közelített a tüntetésekhöz, hogy megértse a mögöttük lévő erők mibenlétét. Közéjük tartozik [Hisham Matar](#), aki a Stevens nagykövet halála utáni Bengázit írja le hatásosan, [Barnaby Phillips](#), aki azzal a kérdéssel foglalkozik, hogy miként manipulálják a konzervatív muzulmánok a filmet saját érdekük szerint. Sarah Kendzior antropológus óva int, hogy [a muzulmán világot egy homogén egységnek tekintsük](#). Stanley Fish professzor pedig egy nehéz kérdést elemez: [miért reagál sok muzulmán olyan érzékenyen a nem túl hízelgő Iszlám-ábrázolásokra?](#)

Fenti írás az [avaaz.org](#)-on megjelent német nyelvű cikk fordítása, a hivatkozások német és angol nyelvű írásokra mutatnak.

A fordítás minden hibájában és megegyezésében [Fudaraku László](#) munkáját dicséri vagy sem.

